

REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
Berislavićeva 11, Zagreb

Poslovni broj: 65 Pž-290/2020-2

R E P U B L I K A   H R V A T S K A

R J E Š E N J E

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Dubravke Matas, predsjednika vijeća, Lenke Ćorić, suca izvjestitelja i Mladena Šimundića, člana vijeća, u stečajnom postupku nad dužnikom RECTUS društvo s ograničenom odgovornošću za graditeljstvo i turizam „u stečaju“, Metković, Mostarska 14/c, OIB 74357404899, odlučujući o žalbi vjerovnika G.M.B. d.o.o. Zagreb, OIB 94555156559, kojeg zastupa punomoćnik Ana Glowatzky Sesar, odvjetnica u Zagrebu, protiv rješenja Trgovačkog suda u Dubrovniku poslovni broj St-14/2019-633 od 19. prosinca 2019., u sjednici vijeća održanoj 28. siječnja 2020.

r i j e š i o   j e

Odbija se kao neosnovana žalba vjerovnika G.M.B. d.o.o. Zagreb i potvrđuje rješenje Trgovačkog suda u Dubrovniku poslovni broj St-14/2019-633 od 19. prosinca 2019.

Obrazloženje

Rješenjem Trgovačkog suda u Dubrovniku poslovni broj St-14/2019-633 od 19. prosinca 2019. određeno je da se iz kupovnine ostvarene prodajom nekretnina stečajnog dužnika pobliže označenih u izreci rješenja u iznosu od 2.548.434,81 kn, namiruju troškovi unovčenja predmeta razlučnog prava u iznosu od 783.361,34 kn i tražbina razlučnog vjerovnika Adriatic Assets d.o.o. Zagreb u ukupnom iznosu 1.763.391,47 kn i to tako da je za iznos od 1.238.434,81 kn razlučni vjerovnik oslobođen plaćanja kupovnine, a za iznos od 524.956,66 kn namiruje se iz naplaćenih novčanih sredstava, te naloženo računovodstvu suda da nakon pravomoćnosti tog rješenja bez odlaganja isplati te iznose u korist računa stečajnog dužnika i razlučnog vjerovnika.

Protiv tog rješenja vjerovnik G.M.B. d.o.o. Zagreb je pravovremeno podnio žalbu „zbog svih zakonom predviđenih razloga“. U žalbi u bitnom navodi da mu nisu dostavljeni podnesci stečajnog upravitelja kojim traži da se iz ostvarene kupovnine namire troškovi unovčenja u iznosu od 783.361,34 kn, zbog čega mu nije bila dana mogućnost ravnopravnog sudjelovanja u postupku. Tvrdi da nisu postojali uvjeti za donošenje pobijanog rješenja jer nije jasno zašto su neki troškovi priznati bez dostavljanja dokaza o tome da su stvarno nastali, te u tome smislu posebno ukazuje na troškove oglasa, izrade elaborata, honorara Bulum, prisilne naplate, knjigovodstvene usluge, poreza na dodanu vrijednost, troškova svjedoka Ante Komazine i sličnih troškova za koje smatra da ne ulaze u troškove unovčenja predmeta

ovrhe odnosno da je neke od njih imao žalitelj u ovršnom postupku koji je on pokrenuo kao ovrhovoditelj i koji je vođen o njegovom trošku pred Općinskim sudom u Metkoviću. Žalitelj zatim navodi kako se postupak pred stečajnim sudom isključivo vodio radi razdiobe kupovnine koja je polučena u ovršnom postupku, te da na tu kupovninu polažu pravo samo on, kao razlučni vjerovnik i Adriatic Assets d.o.o., kao drugi razlučni vjerovnik koji je sudjelovao u tome postupku. Smatra da je suprotno postupanje protivno zakonu jer kupovna ostvarena u ovršnom postupku ne može predstavljati dio stečajne mase. Žalitelj osporava da bi se indirektni troškovi nastali za vrijeme trajanja ovog stečajnog postupka namirivali iz ostvarene kupovnine. Posebno ističe da naknadu troškova stečajnom upravitelju sud određuje na temelju pisanog, obrazloženog i dokumentiranog izvješća stečajnog upravitelja i to samo za opravdane troškove i izvršene radnje. Zaključno, žalitelj tvrdi da se tražbine oba razlučna vjerovnika namiruju iz vrijednosti kupovnine tako da njihove tražbine predstavljaju isti red namirenja i namiruju razmjerno svojoj visini zato što ostvarena kupovina nije dovoljna za potpuno namirenje oba razlučna vjerovnika, te da u pobijanom rješenju prvostupanjski sud uopće ne navodi žalitelja kao razlučnog vjerovnika i njegov zahtjev postavljen na ročištu održanom 19. prosinca 2019. nigdje ne spominje. Predlaže da ovaj žalbeni sud preinači pobijano rješenje i odbije zahtjev za naknadu troškova unovčenja predmeta razlučnog prava te da svakom od razlučnih vjerovnika njihova tražbina bude razmjerno namirena ili da to rješenje ukine i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovan postupak pred drugim sucem pojedincem.

Žalba je neosnovana.

Pobijano rješenje ispitano je na temelju odredbe članka 365. stavka 2. u vezi s člankom 381. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj 148/11 – pročišćeni tekst; dalje: ZPP) i člankom 6. Stečajnog zakona („Narodne novine“ broj: 44/96, 29/99, 129/00, 123/03, 197/03, 82/06, 116/10, 25/12 i 133/12) koji se na temelju odredbe članka 441. Stečajnog zakona („Narodne novine“ broj 71/15 i 104/17) primjenjuje u ovoj pravnoj stvari, u granicama žalbenih razloga, pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavak 2. točke 2., 4., 8., 9., 13. i 14. ZPP-a, kao i na pravilnu primjenu materijalnog prava (članak 356. ZPP-a).

U obrazloženju pobijanog rješenja navedeno je kako su predmetne nekretnine koje čine imovinu stečajnog dužnika prodane na javnoj dražbi koju je proveo Općinski sud u Dubrovniku za ukupan iznos od 2.548.434,81 kn, od čega je iznos od 1.308.318,00 kn prenesen stečajnom sudu na temelju rješenja o dosudi Općinskog suda u Dubrovniku poslovni broj Ovr-187/2016 od 17. prosinca 2018. nakon što su odbijeni troškovi ovršnog postupka i izvršen prijeboj s tražbinom razlučnog vjerovnika Adriatic Assets d.o.o. Zagreb. Povodom razdiobe kupovnine prvostupanjski sud je održao ročište na kojem su utvrđeni stvarni troškovi unovčenja u iznosu od 783.361,34 kn prema obračunu stečajnog upravitelja. Ti troškovi su u obrazloženju rješenja određeni po vrsti i visini. Nakon što je pozivom na odredbu članka 248. Stečajnog zakona („Narodne novine“ broj 71/15 i 104/17) od ostvarene kupovnine odbio troškove unovčenja prvostupanjski sud je preostali iznos dosudio razlučnom vjerovniku Adriatic Assets d.o.o. radi djelomičnog namirenja njegove tražbine.

Iz podataka u spisu razvidno je da su povodom diobe kupovnine održana dva ročišta na kojima je bio prisutan žalitelj. Na prvom ročištu održanom 27. kolovoza 2019. žalitelj je prigovorio obračunu troškova unovčenja koji je na tom ročištu dostavio stečajni upravitelj,

zatim da nedostaje dokumentacija na temelju koje su troškovi određeni da bi se mogli provjeriti, kao i da nema dokaza da su ti troškovi plaćeni. Na drugom ročištu održanom 19. 2019. stečajni upravitelj je ponovo izložio svoj obračun prezentirajući sadržaj svog podneska od 26. studenog 2019., a žalitelj nije prigovorio navodima stečajnog upravitelja iz tog podneska, nego je predao svoj podnesak. Štoviše u zapisniku je izričito navedeno da „nije bilo drugih primjedbi i prigovora na obračun stečajnog upravitelja“. Stoga je, suprotno onome što navodi u žalbi, žalitelj imao mogućnost raspravljanja o obračunu troškova unovčenja.

Neosnovane su tvrdnje žalitelja da u troškove unovčenja ne ulaze i troškovi stečajnog postupka koji nisu direktno vezani za prodaju predmetnih nekretnina. O tome je još 19. lipnja 2008. zauzeto pravno shvaćanje sjednice svih sudaca Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske. Prema tom pravnom shvaćanju troškovi unovčenja stvari iz članka 164. Stečajnog zakona (sada članka 254. novog Stečajnog zakona) su, osim troškova koji su u vezi s prodajom (procjena nekretnine, oglas o prodaji, itd.) i svi drugi troškovi koji izravno terete prodanu stvar, a troškovi koji nisu u izravnoj vezi s unovčenjem stvari na kojima postoji razlučno pravo, ali su kao opći troškovi nastali radi cjelokupne stečajne mase, namiruju se iz cijene postignute prodajom stvari razmjerno vrijednosti stvari na kojoj postoji razlučno pravo u odnosu na ostalu stečajnu masu i namiruju se u okviru troškova unovčenja stvari iz članka 164. Stečajnog zakona. Prema tome, pravilno je prvostupanjski sud zaključio da u troškove unovčenja spadaju i oni troškovi stečajnog postupka koji nisu u izravnoj vezi s troškovima unovčenja stvari, ali su nastali kao opći troškovi stečajne mase i umanjuju stečajnu masu, pa nije pravično da oni padaju samo na teret stečajnih vjerovnika.

U odnosu na žalbene navode kojima žalitelj osporava pojedine troškove i njihovu visinu valja istaknuti da se o tim troškovima raspravljalo na ročištu za diobu održanom 27. kolovoza 2019. i da je stečajni upravitelj nakon toga ročišta podnescima od 2. rujna, 11. listopada i 26. studenog 2019. obrazlagao te troškove i prilagao odgovarajuće isprave koji ih potkrepljuju. Doduše, o tome u pobijanom rješenju nije ništa rečeno, nego su samo navedeni konačni troškovi za koje sud smatra da spadaju u stvarne troškove unovčenja, pa su utoliko opravdani, ali ne i osnovani, žalbeni navodi o tome da nije jasno zašto je pojedine od tih troškova prvostupanjski sud priznao u zatraženim iznosima i omjerima u odnosu na stečajnu masu. Naime, sve prigovore koje je imao na obračun troškova, žalitelj je trebao iznijeti na drugom ročištu za diobu kupovnine koje je upravo i održano zbog toga da bi stečajni upravitelj dodatno obrazložio svoj obračun troškova unovčenja povodom prigovora razlučnog vjerovnika Adriatic Assets d.o.o., Zagreb i žalitelja. Kako je naprijed navedeno na ročištu za diobu kupovnine održanom 19. prosinca 2019. nije bilo nikakvih primjedbi na dodatno obrazloženi obračun troškova unovčenja.

Točne su tvrdnje žalitelja da u pobijanom rješenju nije ništa rečeno o njegovom pravu na namirenje tražbine iako je predao podnesak s obračunom svoje tražbine na dan 19. prosinca 2019., ali to nije utjecalo na pravilnost i zakonitost pobijanog rješenja, jer suprotno njegovim tvrdnjama, žalitelj nema pravo na razmjerno namirenje svoje tražbine zajedno s prvim razlučnim vjerovnikom. Naime, iz podataka u spisu razvidno je da je žalitelj stečajni vjerovnik koji je prijavio svoju tražbinu prema stečajnom dužniku u iznosu od 222.529,70 kn i tražbina mu je u tome iznosu priznata od strane stečajnog upravitelja i utvrđena rješenjem o utvrđenim i osporenim tražbinama poslovni broj St-2/2012-81 od 19. rujna 2013. Žalitelj je prije otvaranja stečajnog postupka bio pokrenuo ovršni postupak radi namirenja te tražbine

prodajom nekretnina stečajnog dužnika, kao ovršenika i to nekretnina na kojima su bila upisana založna prava u korist vjerovnika Adriatic Assets d.o.o. Zagreb.

Prema odredbi članka 114. stavaka 1. Ovršnog zakona („Narodne novine“ broj: 112/12, 25/13, 93/14 i 55/16), nakon namirenja tražbina iz članka 113. ovog Zakona namiruju se tražbine osigurane založnim pravom, tražbine ovrhovoditelja na čiji je prijedlog određena ovrha i naknada za osobne služnosti i druga prava koja prestaju prodajom. Prema odredbi stavka 3. tog članka svi ti vjerovnici namiruju se po redu stjecanja založnoga prava i prava na namirenje ovrhovoditelja koji su predložili ovrhu odnosno po redu upisa u zemljišnu knjigu osobnih služnosti, a ako je bio ustupljen prednosni red, tada se vjerovnici iz stavka 1. ovog članka namiruju po time uspostavljenom prednosnom redu.

Žalitelj ne tvrdi da je prije pokretanja ovršnog postupka stekao založno pravo koje je bilo upisano u zemljišnu knjigu prije založnog prava u korist vjerovnika Adriatic Assets d.o.o. Stoga, on kao ovrhovoditelj koji prethodno nije bio stekao založno pravo, pravo na namirenje stječe zabilježbom ovrhe u zemljišnoj knjizi i njegova tražbina se namiruje po redu stjecanja prava na namirenje, a ne može se namirivati razmjerno s tražbinom razlučnog vjerovnika koji je pravo na namirenje stekao prije njega na temelju upisanog založnog prava. Samo one tražbine koje imaju isti red namirenja namiruju se razmjerno svojoj visini ako iznos dobiven prodajom nije dovoljan za potpuno namirenje, kako je to propisano odredbom članka 116. Ovršnog zakona.

Prema tome prvostupanjski sud je nakon unovčenja stvari ili prava na kojemu postoji razlučno pravo upisano u javnoj knjizi, iz iznosa ostvarenoga prodajom najprije namirio troškove unovčenja, a potom djelomično namirio tražbinu razlučnog vjerovnika po redu stjecanja založnoga prava kako je to propisano pravilima ovršnoga postupka (članak 248. stavak 1. u vezi s odredbom članka 441. stavka 2. Stečajnog zakona). Kako je svoje pravo na namirenje žalitelj stekao tek upisom zabilježbe ovrhe, nema pravo na razmjerno namirenje svoje tražbine zajedno s prvim razlučnim vjerovnikom u prednosnom redu.

Budući da svojim žalbenim navodima žalitelj nije doveo u pitanje pravilnost i zakonitost pobijanog rješenja, na temelju odredbe članka 380. točke 2. ZPP-a, njegova žalba je odbijena kao neosnovana i potvrđeno rješenje prvostupanjskog suda.

Zagreb, 28. siječnja 2019.

Predsjednik vijeća
Dubravka Matas

Broj zapisa: **17893-52d6e**

Kontrolni broj: **011ee-527ad-882fe**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=DUBRAVKA MATAS, L=ZAGREB, O=VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE,
C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Visoki trgovački sud Republike Hrvatske** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.